

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Nechat se prostoupit láskou
- to je dobrý život.
Život se stává krásným,
když své srdce otevřeme lásce a milosrdenství.**

Nikdy není pozdě!

Heřmanův Městec
svatobartolomějská pouť 2024

BŮH TO S LIDMI NEVZDÁVÁ

Znáte biblický příběh o Jákobových ženách? Jákob měl dvě manželky – v tehdejší starověké době to bylo běžné. Byly to sestry Lea a Ráchel. Jákob miloval Ráchel. Leu si vzal nedobrovolně, vlastně byla vnučená podvodem. A Lea to moc dobře ví. Touží po tom, získat manželovu náklonnost. Ale Jákob má oči jenom pro krásnou Ráchel.

Lea doufá, že si manželovo uznání a lásku získá skrze děti. A těch má Lea skutečně pozeňnaně – rodí jak na běžícím pásu. A s každým dalším dítětem marně doufá, že teď už si jí manžel konečně začne všímat.

Na druhé straně stojí bezdětná Ráchel, které se stále nedaří otěhotnět. Ráchel touží po dítěti. Bolí ji, když vidí, jak si Jákob hraje se svými syny, které mu dala Lea.

Lea a Ráchel. Jedna druhé závidí to, co sama mít nemůže. A jak to bývá, napětí mezi dvěma rodiči má dopad i na zbytek rodiny. Jákob, děti i další členové domácnosti jsou postupně vtahováni do smršťe soupeření a vzájemných odplat mezi Leou a Ráchel. Celá domácnost se stává bojištěm. Každý zúčastněný člen rodiny se stává nástrojem v rukou té či oné ženy. Jedna sestra druhé závidí. A ani jedna z nich nevidí bohatství, které sama už dávno má.

Bible to nijak nepřikrášluje, podává realistický obraz toxické domácnosti. Ale právě to je důvod, proč se mě tento příběh tak dotýká. Jákob byl podrazák, dopouštěl se obrovských přešlapů a chyb – a přesto to s ním Bůh nikdy nevzdal. Stále byl s ním, ukazoval mu cestu, podporoval ho v těžkých chvílích. Lea s Ráchel by si nejraději vyškrábaly oči – a přesto je Bůh neopustil.

Jákobova rodina nebyla dokonalá. Ale která rodina je? A proto mi přijde důležité, si ten příběh připomínat. Bůh to s lidmi nevzdává, ať už jsou lidské vztahy jakkoli pošramocené. Byl s Jákobem i celou jeho rodinou. Tak proč by nemohl být i s námi?

Magdalena Horáková, farářka Českobratrské církve evangelické

Drazí farníci,

zdravím vás na konci prázdnin, při příležitosti naší farní pouti. Prázdninové měsíce se schylují ke konci, proto bych rád vyzval rodiče, aby věnovali pozornost přihláškám do náboženství.

V jarních měsících proběhly liturgické úpravy v kostele v Morašicích a ve Stolanech, kde byly instalovány kamenné obětní stoly, ambony a položeny nové koberce. V podzimních měsících nás čeká ještě několik akcí. V rámci oprav farní budovy bude restaurován vstupní kamenný portál. Ve Stojících bude realizováno svedení dešťové vody od kostela.

Asi největší akcí svého druhu bude výmalba kostela sv. Bartoloměje. Vzhledem k pokročilé opravě varhan se naskytla možnost uskutečnit výmalbu kostela před instalací opravených částí varhan. Akce výmalby kostela je po dohodě s firmou naplánována na začátek října. Výmalba nebude v sobě zahrnovat restaurování nástropních fresek. Malovat se budou stěny od horních říms dolů. Aby malování mohlo probíhat bez problémů, bude zapotřebí kostel připravit, a vystěhovat všechny pohyblivé věci z kostela. Sejmout obrazy, odnést svícny, klekátka, vynesit betlém a ostatní věci a předměty z depozitních prostor. K těmto pomocným pracím bude potřebná vaše pomoc. Přípravné práce vyklízení začneme hned po pouti. Od začátku října bude kostel sv. Bartoloměje uzavřen (poslední mše svatá 22. 9.) a bohoslužby se po dobu výmalby kostela přesunou k „Matičce“. Časy bohoslužeb budou zachovány v běžném pořadu. Podle vyjádření firmy by mělo jít cca o tři týdny. Po ukončení výmalby bude potřebné kostel uvést do stavu běžného užívání. Prosím vás všechny o trpělivost a vstřícnost. Věřím, že celou akci zvládneme bez zásadních obtíží.

Přeji všem požehnané podzimní měsíce.

P. Adrian Sedlák, děkan

„Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo vám dát království. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol není.“

Neboť, kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“

Lukáš 12, 32.33b-34

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé,

ráda bych vás v těchto horkých dnech pozdravila a popřála vám, abyste letošní tradiční bartolomějskou pout' prožívali ve zdraví a v radosti s povědomím smyslu svátečních dní.

Společně se svými blízkými, ve vašich rodinách i s přáteli si užijte závěr prázdnin a času dovolených.

Jistě jste v průběhu letních měsíců načerpali nejen nové síly a energii, ale obohatili se i novými zkušenostmi, setkáními, zážitky. I v tom spočívá smysl pouti, putování, které nás vede k úvahám nad smyslem naší existence, prověřuje naši odvahu, charakter, přátelství, vztahy. Zkušenosti, získané na cestách, setkání s jinými kulturami a lidmi mohou posílit naši toleranci i naši víru a důvěru v Boží pomoc.

V průběhu uplynulého roku se mnoho míst světa proměnilo v bojiště, v území, kde už se snad ani nedá normálně žít. Dokonce i ti, kteří pravidelně nesledují

aktuální dění, si museli povšimnout znepokojujících změn. Nechci ve vás vyvolávat beznaděj a obavy. Naopak. Není pravda, že jsme docela slabí a bezmocní, abychom mohli takové věci ovlivnit. K tomu pro odlehčení jedna drobná moudrost, kterou chci na závěr i trochu pobavit:

„Máte – li pocit, že jste příliš
malí na to, abyste něco
změnili, pak zkuste spát
s komárem a uvidíte, kdo
z vás dvou nedovolí tomu
druhému spát.“

Dalajláma

Přeji nám všem, sestry a bratři, smělé vykročení do nového školního roku, zejména vám, žákům, studentům, ale i pedagogům a rodičům. Odvahu i trochu štěstí jistě budeme potřebovat my všichni. A vyprošuji pro nás do dalších dní především Boží pomoc a ochranu.

Alena Tučková, CČSH

Často slyším větu: „Kdyby byl Bůh, nebylo by tolik... válek, neštěstí, zla, utrpení, trápení, ...“

S touto větou nemohu souhlasit. Naprostou většinu tohoto zla si my lidé vytváříme sami svým smýšlením a jednáním. Naše utrpení pramení většinou z válek, násilí, podvodů, pomluv, arogance, nevěry, pýchy, neúcty apod. Nutí nás k tomu Bůh? Nejen, že nenutí, ale dokonce nám kdysi dal na hoře Sinaj dvě kamenné desky, do kterých bylo vytesáno deset prostých a univerzálních rad pro spokojený život jak jedinců, tak celé společnosti i celých národů. Desatero řeší téměř veškeré problémy mravního zla, které nám škodí nejčastěji. Jsou tu jistě i jiné druhy zla. Třeba nemoc. Není však nemoc velmi často způsobená stresem a špatným životním prostředím? A jsme opět u toho. Stačilo by... Však my všichni víme, co. Jen to používat...

Přeji vám, milí přátelé, sestry a bratři, stále zdraví a klidné prožití zbytku letních dnů.

Zdenka Sedláčková, CČSH

**Okamžik radosti stačí k tomu,
abychom nebyli zaujati jen překážkami a problémy.**

ROK VELKÝCH ZMĚN U HEŘMANOMĚSTECKÝCH EVANGELÍKŮ

V období od minulých prázdnin proběhlo v heřmanoměsteckém společenství Českobratrské církve evangelické několik významných změn. Období změn zahájil odchod oblíbeného faráře Jana Plecháčka z farního sboru v Heřmanově Městci na konci srpna 2023. Bratr farář změnu svého působiště dlouhodobě plánoval a sbor s ní byl obeznámen a smířen, ale ani tak nebylo snadné se na ni připravit. Jako šťastné se v této souvislosti ukázalo rozhodnutí o sloučení s chrudimským sborem, které jsme učinili o mnoho měsíců dříve. Oba sbory hledaly nového faráře společně. Dvojici slučujících se sborů se podařilo získat nadanou kazatelku Magdalenu Horákovou, která od podzimu 2023 vstoupila do farářské služby v Chrudimi a současně se ujala administrace „osiřelého“ sboru v Heřmanově Městci.

Druhou velkou změnou v životě farního sboru ČCE z Heřmanova Městce bylo jeho sloučení s farním sborem Chrudim. Počínaje 1. lednem 2024 se ze samostatného heřmanoměsteckého sboru stala kazatelská stanice, která je součástí chrudimského farního sboru. Změnilo se právní postavení našeho společenství, vrátili jsme se zpět k právnímu stavu, který existoval až do roku 1956, ale na činnosti našeho společenství se mnoho nezměnilo. Nadále se scházíme každou neděli i ve dny dalších svátků k bohoslužbám v našem sborovém domě v Zahradní ulici. Změnil se jen čas začátku bohoslužeb, začínají nyní již v 8:45. Nově vzniklá kazatelská stanice sice ztratila samostatnost, ale zároveň spojila síly s chrudimským sborem, může se podílet na jeho aktivitách a přispívat k nim svým dílem. Získala také podíl na řízení chrudimského sboru.

Třetí velká změna se připravuje nyní. Chrudimský farní sbor vzniklý sloučením se rozhodl povolat ještě druhého kazatele, a to na poloviční úvazek. Pro toto místo se podařilo získat nadějnou uchazečku a kazatelská stanice v Heřmanově Městci se nyní připravuje na to, že v jejím sborovém domě bude opět bydlet mladá rodina. Všichni se těšíme na to, že se do podzimu podaří všechny změny dokončit, heřmanoměstecká fara ožije a přetvořený chrudimský farní sbor se začne učit žít novým způsobem zahrnujícím více spolupráce a vzájemného setkávání. Všichni, kdo jsou nakloněni evangelickému způsobu prožívání víry, i ti, kdo jsou na něj prostě jen zvědaví, se mohou přijít každou neděli v 8:45 přesvědčit do sborového domu v Zahradní ulici. Budete vítáni!

Jménem výboru kazatelské stanice

Miloš Ferjenčík, ČCE

**Přijmout to, co nemůžeme změnit je těžký úkol,
ale odměnou je vnitřní pokoj.**

HUDEBNÍ LÉTO UDĚLALO TEČKU ZA DVACÁTÝM ROČNÍKEM

Vskutku velkolepým Dvořákovským finále se uzavřel jubilejní XX. ročník našeho festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“, který pořádáme s podporou Pardubického kraje i Města Heřmanův Městec. Byl to ročník připomínající nejen dvacet let festivalu, ale také Rok české hudby. Zazněly skladby řady českých hudebních skladatelů, své 40. výročí spolu s námi slavili v amfiteátru zámeckého parku Bratři Ebenové a prostor již tradičně dostali mladí umělci jako byl smyčcový Kukul Quartet s tóny Suka, Janáčka a Dvořáka nebo zcela nevšední spojení houslí, akordeonu a zpěvu v podání Duo JEDLINSKÝ – FISCHER. Velkým nejen uměleckým zážitkem potom bylo uvedení českých a slovenských písní v úpravě česko – slovenské, tedy od Martinů, Janáčka až po Mikuláše Sneidera – Trnavského v podání držitele ceny Thálie a předního českého barytonisty Romana Janála a klavíristy Karla Košárka. Celý jubilejní ročník měl být také připomínkou, že z našeho města vzešla a stále vzchází řada skvělých interpretů. Proto v úvodním koncertu se souborem Barocco sempre giovane vystoupili hobojistka Komorní filharmonie Pardubice Ludmila Bartoníčková a její syn a talentovaný trumpetista Vojtěch Bartoníček a na závěrečném koncertu potom místní rodák a violoncellista České filharmonie Marek Novák společně se zde žijící houslistkou, absolventkou Akademie múzických umění v Praze Ester Kabátovou.

Festival pořádáme hlavně pro posluchače, kteří mají možnost se v barokních „kulisách“ kostela sv. Bartoloměje zaposlouchat do krásné hudby různých žánrů i interpretačních uskupení. Bylo velkou radostí vidět, že závěrečný koncert s čistě dvořákovským programem v podání Karlovarského symfonického orchestru a pod taktovkou Jiřího Kabáta přilákal asi rekordní počet posluchačů, kdy v kostele už opravdu téměř žádné místo nejen na sezení, ale i stání nezůstalo volné. A v Heřmanově Městci premiérové uvedení Dvořákovy Novosvětské symfonie přineslo dlouhotrvající aplaus.

Poděkování za podporu patří za celých dvacet ročníků městu Heřmanův Městec a Pardubickému kraji. V posledních letech se obrovským způsobem na festivalové nabídce podepisuje generální partner celého festivalu společnost **energeia o.p.s.** Poděkovat chci ale všem dalším partnerům i soukromým mecenášům stejně jako mediálním partnerům, díky kterým můžeme o festivalu informovat. To, že můžeme každoročně přinést tuto hudební nabídku místním občanům i posluchačům z celého kraje a prázdninovým návštěvníkům by nebylo možné bez celého týmu organizátorů v čele s dramaturgem festivalu a dnes jeho zastřešující postavou Jirkou Kabátem. Důležitou součástí jste potom vy, kteří pomáháte se zajištěním pohoštění, stěhování a přípravou. Díky moc všem, bez vás bychom nemohli radost a zážitky lidem přinášet. Je to tak společné dílo celé

farnosti. A společně se budeme těšit na další ročníky Hudebního léta u nás v Heřmanově Městci.

Marek Výborný, Festivalový organizační tým

RESTAUROVÁNÍ VARHAN V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE – 3. ETAPA

Varhany v kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci byly postaveny varhanářem F. P. Horákem v roce 1762, ihned po dostavění kostela. Od té doby byly několikrát opravovány – drobné opravy proběhly v letech 1835, 1902 a 1906. Největším zásahem byla Poláčkova přestavba v roce 1932, která nástroj znehodnotila nešťastnými zásahy s pneumatickými dodatky. Přesto si nástroj zachoval celistvost původního píšťalového fondu, traktury a manuálové vzdušnice. V letošním roce probíhá již 3. etapa komplexního restaurování varhanního stroje i skříní. V jejím rámci budou odstraněny pozdější přestavby nástroje a výsledkem by měl být návrat varhan do podoby, ve které je postavil F. P. Horák v roce 1762.

Do nákladného restaurování jsme se však nepustili kvůli nějaké „kosmetice“, ale zejména proto, že varhany přestávaly být funkční, řada píšťal zcela chyběla, dřevěné části byly napadeny dřevokazným hmyzem a některé rejstříky vůbec nefungovaly. V současné době proto při bohoslužbách slouží elektronické varhany, které máme zapůjčené. Část píšťal ale již byla zrestaurována v předchozích etapách a nyní čekají ve varhanářské dílně, než budou připraveny dřevěné části nástroje pro jejich návrat. Již letos na konci roku bychom měli poprvé uslyšet zvuk zrestaurované části varhan, protože by měl být zprovozněn hrací stůl a pozitiv.

V roce 2022 byly provedeny práce na pozitivu za 750 200 Kč, v roce 2023 pak za 1 053 910 Kč, kdy byly opraveny dřevořezby a vyrobené nové měchy a zrestaurované dřevěné píšťaly pedálu. V letošním roce máme zasmulovány práce za 1 310 430 Kč a budeme tak přibližně v polovině prací. Restaurátorské zprávy včetně bohaté fotografické dokumentace jsou k nahlédnutí online na stránkách farnosti, kde je varhanám věnována celá sekce.

Z celkové částky 5 970 140 Kč, potřebné na opravu našich varhan, nám zbývá sehnat 1 339 745 Kč. Informace o stavu účtu je vyvěšená a pravidelně aktualizovaná uprostřed kostela na nástěnce. Peníze získáváme částečně z různých dotací – zejména děkujeme Ministerstvu kultury, kde čerpáme dotace z programu Regenerace MPZ, Pardubickému kraji a Nadaci ČEZ, která nás podpořila již druhým rokem částkou ve výši 400 000 Kč. Významnou část peněz se podařilo získat otevřením Adopce píšťal – informace najdete na stránkách farnosti, kde si pod svým jménem můžete vybrat a adoptovat píšťalku v různě

vysoké finanční hodnotě, za což dostanete jako poděkování dřevěnou píšťalku a certifikát, a samozřejmě také potvrzení o daru. Adopcí píšťal už se podařilo získat 572 500 Kč, přičemž adoptovaných píšťal je 165 z celkem 676, tedy přibližně 25 %. To myslím velmi pěkně ukazuje, že o varhany v našem kostele mají lidé zájem a snaží se pomáhat. Dalším způsobem, jak získáváme peníze, je prodej perníčků, které pečou a zdobí ženy z naší farnosti a prodávají se v Kinokavárně, Infocentru a na různých akcích jako jsou Městské slavnosti, rozsvěcení vánočního stromu atd. Na opravu varhan jde vždy 100 % z utržené částky. Tímto způsobem se každoročně daří získat kolem 25 000 Kč. Pro milovníky nových technologií a nejrychlejším způsobem, jak přispět, je pak QR kód, který najdete u vchodu do kostela. Pokud můžete a budete chtít restaurování našich varhan podpořit, srdečně vám děkujeme a Pán Bůh vám za vaši štědrost zaplatí.

Na letošní říjen chystáme i výmalbu kostela – tedy jen tu „bílou“ část, od římsy dolů. Chceme to stihnout před instalací opravených varhan, protože se bojíme, aby se do nich při těchto pracích – kdy se budou stěny kostela i různě brousit a čistit – nenaprášilo a nákladné restaurování se tak neznehodnotilo. A tak se těšíme, že letos o Vánocích si v krásném, čistém kostele poslechneme první tóny našich (zatím částečně) znovuzrozených varhan. Srdečně vás všechny zvou.

Hana Hořínková

V každém z nás je touha, abychom byli přijati takoví, jací jsme.

Nebe i zemi beru si dnes proti vám za svědka: Předkládám ti život nebo smrt, požehnání nebo kletbu. Vyvol si život, abys žil ty i tvoje potomstvo. Miluj Hospodina, svého Boha, poslouchej jeho hlas a lni k němu, neboť jen tak budeš žít a dlouho zůstaneš na zemi, o níž přísahal Hospodin, že ji dá tvým otcům Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi.

Dt 30,19-20

My z kazatelen rádi mluvíme o životě, o tom, že je třeba si vybrat život. Reálnou možností, cestou, která existuje a po které je možné dojet až na samý konec dějin, je vybrat si smrt. Připusťme, že to existuje, že cesta smrti je volná a že je v rejstříku lidských možností a že na konci cesty smrti je smrt člověka, smrt národa, smrt lidstva, smrt života na Zemi. Zdá se mi, že my dobří křesťané žijeme v nepochopitelném hlubokém klidu, ukolébání v polospánku v přesvědčení, že nás dobrý Bůh miluje a chrání a že přeci nikdy nedopustí sebezničení lidstva a že nás nakonec z každé bryndy vytáhne. Bůh se o nás přece nakonec postará, věříme, jsme přece jak na tom obrázku spícího dítěte stuleného v Boží dlani, takže nehrozí žádné reálné nebezpečí, že bychom provedli ve vesmíru nějakou velkou nepřistojnost. Není přece možné, že by Boží projekt

s člověkem skončil sebezničením člověka. Není přece možné, že by Ježíš zemřel na kříži za lidstvo, které by následně další den spáchalo hromadnou sebevraždu spolu s vraždou veškerého života na Zemi. Nedávalo by to přece smysl!

Mojžíš upozorňuje, že to možné je. Že takové uvažování o tom, že vždycky přežijeme, je hodně dětinské. Že my lidé nejsme děti chráněné nevědomými silami vesmíru a před vědomými silami zlých lidí, pod deštníkem Boží lásky a že nás Pán Bůh sice nechá v omezené míře provozovat války a koncentráky a že tu a tam díky lidem vyhyne nějaká alka nebo holub stěhovavý. Ale že by nikdy nedopustil, aby se celá planeta stala jedním koncentračním táborem či velkým ústavem choromyslných nebo že by vyhnuli všichni ptáci a veškerá zvířata. Bůh nás nakonec přece vždy zachrání a zlo nám dává do rukou jako hračku pro varování, aniž by mohlo způsobit vážnější škodu.

Nejsem si jist. Půjde-li dítko přes potok, andělé ho ochrání, ale co když půjdeme my? Kolik lidí se zabilo v horách a na ledovcích, byli jejich andělé strážní s nimi? Pokud Bůh dává člověku pozvánku k velikosti a svobodu, pak se svoboda může stát jazykem lásky i nejstrašnější zbraní hromadného ničení. Utrpení jednoho jediného dítěte volá do nebe po vysvětlení, bezsmyslná smrt kohokoli jiného si žádá výklad a musíme ji chápat jako vzkaz bez odpovědi. Zastavil by Bůh pokus lidstva o sebezničení? Jestliže jsme děti, tak ano, jsme-li dospělí, tak ne. Svoboda je dar a Bůh si své dary nebere zpět. Kdyby zde nebyla reálná možnost zvolit si smrt, pak by svou cenu neměla ani reálná možnost zvolit si život. Lze si zvolit smrt. Lze si zvolit peklo. Lze si zvolit život v křeči, v nenávistných myšlenkách, život zahořklých úvah ponížených bytostí neschopných ničeho jiného než nenávistných myšlenek a zášti. Tyto bytosti následně jednají a rozsévají svou náказu smrti úspěšně dál, že se pak mluví o blbě náladě ve společnosti.

Josef Ratzinger v knize Smrt a věčný život píše: „Kristus se nechová k lidem jako k nezletilým bytostem, které nakonec nemůžou zodpovídat za svůj osud, nýbrž jeho nebe spočívá ve svobodě, jež i zatracenému ponechává právo požadovat své zatracení. Zvláštnost křesťanství se zde ukazuje v jeho přesvědčení o velikosti člověka: jeho život je vážná věc...“

Je v našich silách zvolit si smrt. Roztrhat Zemi na kusy a skončit její příběh, to je v našich možnostech. Budeme-li chtít, uděláme to. Pokud jsme vyhubili papouška karolínského a Bůh nám nezabránil, proč by měl zabránit, když vyhubíme všechny ptačí druhy? Copak je nepředstavitelná příští světová válka, příští světová potopa, nyní však již vše způsobené námi, kteří jsme poručili větru a dešti a bez Noema a jeho archy? Potopa, která jednou skončí tím, že opadne voda – a nic. Nevím, myslívám na to, když se po dešti dívám na duhu.

Je možné, že někdy před 3,9 miliardami let vznikl na této planetě život, nejprve jako svět RNA, pak první buňka a pak tanec evoluce vířil až k jeskynním malbám a ke svobodě, která veškerý život na Zemi zase zahubila.

Aby se tak nestalo, musíme napnout všechny síly. Život je příliš velká bitva, než aby ji šlo podcenit. Hraje se o všechno, je třeba odevzdat všechno, vzdát se všeho. Vyvolit si smrt je herní varianta.

Vyvol si život! Na tobě záleží, člověče, na tobě záleží osud vesmíru! V životě vezdejší bojujeme o přežití planety Země, v životě věčném o nebe nebo o peklo, a obojí nebe i peklo jsou pro člověka možnou, velmi reálnou alternativou. „Vyvol si život,“ nabádá Mojžíš své lidi. Vyvolí si život i současní lidé, vyvolí si život současná Evropa?

Dívám se po dešti na duhu a myslívám na příslib, že již nikdy potopa nepřijde.

Marek Orko Vácha, Nemocí stala se pravda

KONEC KŘESŤANSTVÍ?

Tradiční podoba křesťanství zaniká. Nacházet nové cesty znamená opouštět ty staré.

Myslím, že právě tady u nás v Teplicích je konec křesťanství už docela blízko: z padesáti tisíc obyvatel se nějak zapojuje do života všech zdejších církví tak maximálně 500, tedy jedno procento. A počet stále pomalu klesá. Takže buď během pár generací křesťanství úplně skončí, nebo zůstane náboženstvím nepatrné skupinky lidí, kteří si budou udržovat své tradice, ale ostatním nebudou mít co dát. Jste-li na Moravě nebo na Slovensku, říkáte si možná, že tohle se nemůže stát. Ale já bych byl opatrný – podívejte se, co se stalo během několika desítek let v Irsku. Nebo co se teď děje v Polsku.

Ale mám i jiné zkušenosti, třeba z Noci kostelů: po celý večer přicházely stovky lidí do kostelů tady v Teplicích ale i v okolních vesnicích. Někteří si je zvědavě prohlíželi, někteří si sedli do lavice a potichu tam rozjímali, někteří měli zájem o informační materiály a obrázky, někteří vyšlapali na věž a zkoušeli rozeznít zvony. Můj nejsilnější zážitek přišel až v deset hodin večer při modlitbách se zpěvy z Taizé, které mají u nás dlouhodobou tradici a taky hudební kvalitu: hrají při nich muzikanti z teplické filharmonie, a to dává tomu zážitku ještě větší sílu.

Co mě ale nejvíc překvapilo: přišel skoro plný kostel lidí, kteří do něj běžně nechodí. I když na počátku bylo jasně řečeno, že to nebude koncert, ale modlitba, včetně čtení z Bible. Soustředěně tam seděli a nechali na sebe působit tu hudbu, zpěv i slovo. Možná jim to něco říkalo, možná to v té chvíli právě potřebovali. Jeden z účastníků se ptal, zda se takové modlitby konají každý týden, že by na ně rád chodil. Takže naše křesťanství není úplně mrtvé.

Tohle je určitě jedna z cest, jak můžeme sdílet svou víru a duchovní zkušenost s lidmi, kteří ve víře nevyrostli, a přitom hledají nějaké hlubší zakotvení. Takových lidí je hodně, vlastně aspoň v některých životních situacích skoro každý. Pavel Pechanec, biskup ČČSH říká, že „každý den a tím spíše i noc má

v sobě cosi tajemného a trochu nejistého. Náš život nese v sobě množství proměn, střídání různých stínů a temnot. Noc kostelů nám připomíná, jak stále potřebujeme obnovovat svůj duchovní život. Potřebujeme hledat a nacházet místa pro své vnitřní nadechnutí, cítit a rozumět, že nás Bůh miluje, i když nám život nese celou řadu těžkých situací.“

Ano, souhlasím s bratrem biskupem, jenže běžný život našich církví moc takových míst lidem nenabízí. Je v něm příliš mnoho morálních skandálů, prázdných rituálů, odsuzujících výroků, nepochopitelných dogmat, nesplnitelných mravních nároků, pohoršujících projevů moci. Takové křesťanství jen málokoho přitáhne. A čím dál víc věřících – laiků, kněží, biskupů, ale taky i odborníků o tom přemýšlí: francouzská filosofka Chantal del Sol v knížce Konec křesťanstva, kanadský teolog Bruno Mori v knize Křesťanství bez náboženství, Richard Rohr v díle Univerzální Kristus nebo Tomáš Halík v knize Odpoledne křesťanství.

Všichni se shodují v tom, že tradiční církevní podoba křesťanství v Evropě zaniká a možná to postupně přijde i ve zbytku světa. Ale to neznamená, že by křesťanství muselo skončit ve své duchovní podstatě jako síla, která pomáhá člověku nezvládat náročný život, která ho propojuje s ostatními lidmi, vesmírem i s Bohem, která dává smysl i nesmyslným situacím. Jsem rád, že si to stále víc lidí uvědomuje, že se pokoušejí takové křesťanství sami prožívat a pak o tom svědčit ostatním. Spiritualita Taizé je jednou z mnoha cest právě tímto směrem.

Jenže vydat se na takové cesty znamená mnohé věci opustit, spousty věcí se vzdát. A to i takových, které jsou nám drahé a které považujeme za důležité. Třeba právě to, jak prožíváme své modlitby a bohoslužby: musí naše liturgie vypadat tak, jak vypadá? Nemohla by se víc podobat té modlitbě z Taizé? Nemohla by mít v každé části světa jinou podobu, která by odpovídala místní kultuře?

Ještě náročnější je to v nauce víry, takové to naše lpění na některých jakoby nezměnitelných pravdách: že Bůh je spravedlivý soudce, který dobré odměňuje a zlé trestá; že naše náboženství je to jediné správné; že moc v církvi je vyhrazena jen celibátním mužům. Všechny tyto formulace a mnohé další, jsou výsledky teologických spekulací, které se v průběhu dějin vyvíjely a měnily. Proč by se tedy neměly vyvíjet i dál v návaznosti na zkušenosti současné doby?

A nejvíc odvahy asi potřebujeme k tomu, abychom kriticky přemýšleli o některých morálních zásadách, jako je naprostý zákaz rozvodů, negativní hodnocení stejnopohlavního partnerství, stavění poslušnosti nad vlastní odpovědnost.

Možná vás to pohoršuje, možná se bojíte, že byste přišli o své jistoty. Ale tyto otázky si prostě musíme klást. Ne proto, abychom si usnadnili život, abychom vyhověli jakémusi duchu doby. Ale proto, abychom respektovali důstojnost

každého člověka. A taky proto, že se s tím vším potýkají mladí křesťané, vaše děti a vnoučata! Oni taky hledají víru, oni ji také potřebují. Ale většina z nich nemůže přijmout křesťanství v té podobě, v jaké jim ho předáváme, protože ta se míjí s jejich skutečným životem.

Ti autoři, o kterých jsem se zmiňoval výše, si všímají jediné věci: Cesta k obnově křesťanství vede skrze znovuoživení Ježíše a jeho obrazu Boha. Protože Ježíš nebyl náboženský člověk, Ježíš odmítal přesně to, co odmítají dnešní lidé: tu víru v nějaký propracovaný dogmatický systém, ten důraz na plnění náboženských povinností, ty přísné morální zásady, jejichž smysl člověk často nechápe. Také Ježíšovo vnímání Boha bylo jiné, než jak to často vidíme v církvi. Bruno Mori říká, že „Bůh Ježíšův je duší a nejhlubší podstatou všeho. Vše, co existuje, prostupuje svou energií a svým duchem lásky. Z tohoto důvodu je jeho Bůh vnitřní, důvěrný, známý, otec, matka, přítel, milenec. Je to přitažlivost, ke které můžeme běžet s radostí, s důvěrou, s pocitem opuštěného dítěte. Bůh je silou lásky, která přebývá v hloubi každého člověka.“ Ano, a přesně takový obraz Boha je blízký i mnoha dnešním lidem.

Pokud budeme takto hledat Boha, bude se postupně měnit i naše církve. V tom smyslu souhlasím s tím, že reforma církve začíná reformou vlastního duchovního života. Ty změny se dají jednoduše vyjádřit několika slovy: více lásky – méně moci, více duchovnosti – méně instituce, více svobody – méně kontroly, více otevřenosti – méně vylučování, více odpovědnosti – méně poslušnosti. Jestli najdeme odvahu k této proměně, tak křesťanství nemusí skončit, ale může se naopak stát zdrojem naděje pro lidi, kteří tu naději ztrácejí.

Když jsem odcházel z té noční modlitby v duchu Taizé, cítil jsem v srdci Boha, jakého nám ukázal Ježíš Kristus: Boha, který mě prostupoval svou energií a svým duchem lásky. Tak přeju podobnou zkušenost i vám.

Michael Martinek, Christnet.eu, 21. 6. 2024

TĚŽKÁ CESTA K DŮVĚŘE

Rakouská teoložka a socioložka Regina Polak publikovala článek “Ztráta důvěry jako mene tekel pro církve.” Upozorňuje na to, že zásadní zlom poklesu víry nejen v církve, ale i v Boha, „křesťansky zprostředkovaného“ začal u generace narozené po druhé světové válce. Z této perspektivy zejména s trojjediným chápáním se krize důvěry v církve jeví ve svém jádru jako krize otřesené víry v tradovaný obraz Boží, při jehož pastoračním hlásání není dostatečně brána v potaz historická zkušenost... Mnoho lidí si utváří za pomoci praktických spirituálních forem své zcela osobní chápání Boha. Avšak připravenost k setkání s biblickým a církevním chápáním Boha je zablokováno – zejména s trojjediným chápáním Boha a s vírou v Ježíše Krista jako Syna Božího.

Pro mnoho lidí jsou kořeny ztráty důvěry v církve „na povrchu“. Skandály způsobené zneužíváním a znásobené neschopností církevních představitelů se s nimi čestně vypořádat určitě řadu lidí přesvědčily o tom, že církve nadále není jejich „domov“. Podobně je to i u těch, které stále neuspokojivá situace při církevních řešeních jejich nestandardní sexuální či genderové orientace přesvědčuje o tom, že jejich skutečné „přijímání s úctou, soucitem a jemnocitem“, jak to vyjadřuje Katechismus katolické církve, je jalová teorie.

Jelikož mnoho lidí spojuje církve s jejím „placeným personálem“ – zejména s „řídící strukturou“ -, tak mnohdy lidem stačí i iritující vystupování některého z biskupů, aby to „zabalil“ s celou církví. Týká se to zejména mladých lidí. Před třemi lety pořádala sekce pro mládež při ČBK setkání lidí, kteří v různých komunitách mají na starost doprovázení mládeže. Já jsem tam byl za Junáka – českého skauta. A k mému překvapení nejen u skautů, ale i u velké části ostatních mladých lidí tuhle roli „červeného hadru“ tehdy spolehlivě plnil Dominik Duka.

Ale kdyby šlo jen o tohle, tak bych si téma důvěry pro tenhle článek nezvolil. Skutečně vidím, že je třeba zásadnější reflexe. Nejprve ji připravím dvěma příklady, které trápí jistě nejen mě. První se týká známého stanoviska z encykliky *Humanae vitae* ohledně antikoncepce. Tučně je tam vysázené: „Církev ... učí, že každý manželský styk musí zůstat otevřený ke sdělování života.“ A současně se tam tvrdí, že v případě manželů, kteří už děti mít nemohou, „projevy, jimiž se manželé spojují v čisté intimnosti a jimiž se předává lidský život, jsou, jak připomněl Koncil: čestné a důstojné. Myslí se tím přitom třeba situace, kdy žena kvůli operaci pohlavních orgánů už nikdy žádné dítě nepočne. A pokračuje to úplně stejně jako u zdůvodnění, proč antikoncepce na základě „periodické zdrženlivosti“ je rovněž „čestný projev lásky“, ačkoli rozdělení aspektu „plodivého a spojivého“ je tu evidentní.

Podobné logické problémy jsou i kolem celibátu kněží. Na jedné straně se v dokumentech pějí oslavy na ženaté řeckokatolické kněze. Na druhé straně se na desítkách stránek zdůvodňuje nutnost rozhodnutí pro povinný celibát katolických kněží latinského obřadu. Kromě pohoršení těch, kterým jde o věrohodnost učení katolické církve, je tu zřejmý fakt, že naprostá většina dnešních katolických partnerů učení *Humanae vitae* nerespektuje a kněží, kteří tak či onak pod břemenem celibátu klesají a ze služby odcházejí, případně žijí „dvojím životem“, je spousta. Jak potom takové církvi důvěřovat?

Vidím kořen v tom, že celá stavba současné teologie (zejména katolické) se stala problematickou: čím dál tím většímu počtu lidí nejen nepomáhá zprostředkovat setkání s Ježíšem „pro nás ukřižovaným a vzkříšeným“, ale dokonce tomu setkání brání. V debatách synodálních kroužků se to projevovalo voláním po „změně slovníku“. Letité problémy v komunikaci ale vždycky signalizují hlubší problém. Je zřejmé, že pouhá změna slovníku nestačí. Že je potřeba „celý příběh

křesťanství“ znovu promyslet a převyprávět tak, aby byl pro současného člověka průhledem k Bohu i celému dramatu, které nazýváme dějinami spásy. Josef Ratzinger v rozhovoru s Vittorioem Messoriem v roce 1984 mimo jiné uvedl, že pokud bude uvolněn ze své tehdejší funkce prefekta Kongregace pro nauku víry, bude se věnovat tématu prvotního hříchu, protože uvnitř evolučního modelu světa pro něj není místo, ale bez něj je celá Ježíšova mise nesmyslná. Myslím, že měl pravdu a že je třeba začít tady. U pro dnešek věrohodného vyjádření jádra Ježíšovy mise. Nejen proto, že Josef Ratzinger už to neudělá.

Jiří Zajíc, Universum 2/24

A nyní opusťme vážná témata a pojďme si připomenout chvíle prázdnin a dovolených nejen u moře a v cizině, ale i u nás doma, kde je přece nejlíp...

Modlitba (Jan Skácel, 1968)

Studánku dej mi blízko u lesa
A nehlubokou jenom dlaň vody
A do ní žabku která vodu čistí

Na podzim povybírám napadané listí
V zimě se budu starat aby nezamrzla
A v srpnu zavedu tam lidi žíznivé

A to je všechno
Snad je v moci tvé udělat pro mne malý důlek vody
ve kterém by se odrážela nebesa

DOVOLENÁ, PRÁZDNINY - ČAS ODPOČINKU I POZNÁNÍ

Pokud jste si potřebovali ve volných dnech vyčistit hlavu nebo si about toulavé boty, mohli jste prochodit naši republiku křížem krážem, nebo ji dokonce obejít. Turistických cest je u nás dost.

Ale jestlipak víte, že:

- průchodnost krajiny (tj. i přes soukromé pozemky, což v jiných zemích není obvyklé)) zavedla již císařovna Marie Terezie;
- první turistická trasa u nás byla otevřena v květnu 1889 a vedla ze středočeských Štěchovic ke Svatojánským proudům;
- pokud byste chtěli u nás projít všechny cesty označené bílým čtverečkem s barevným proužkem uprostřed nachodili byste 44 000 kilometrů;

- Klub českých turistů a jeho 2000 značkařů každoročně obnoví až 15 000 kilometrů tras a při tom spotřebují půl druhého tisíce litrů barvy;
- nejlepší spolupráce při obnovování turistických značení je s Lesy České republiky a s církevními lesy.

A teď pojďme zavzpomínat, kdeže jsme to všude byli nebo mohli být.

Nejdelší visutý most pro pěší turisty na světě

Měří 721 metrů, je na Dolní Moravě a spojuje hřeben Slamník s hřebenem Chlum přes údolí Mlýnského potoka, a to ve výšce 95 metrů. Lidé po něm s velkou odvahou a malou dušičkou procházejí už dva roky; most je jednosměrný, vstupuje se na něj v nadmořské výšce 1100 metrů a vystupuje ve výšce 1116 metrů;

Obnovená památka: Velehrad

Stavební a restaurátorská obnova poutního místa pomohla otevřít dosud nepřístupné části kláštera a byly objeveny i nové archeologické památky. Můžete navštívit jezuitskou kapli, v podzemí románskou cisterciáckou kuchyni, jejíž základy byly objeveny při archeologických vykopávkách, dále okruh věnovaný svatým Cyrilu a Metodějovi, kapli sv. Jana Nepomuckého - národní kulturní památka v jihozápadním rohu klášterní zdi – zajímavé je, že byla vystavěna 14 let před jeho svatořečením.

Kostel duchů - Luková

Tady i naši mládežníci, kteří si myslí, že je nic nevyvede z míry, zmlknou. Nejde přitom o strach, spíše o připomínku smrtelnosti, která přiměje k zamyšlení. V lavicích kostela sv. Jiří v Lukové se nehybně „modlí“ 32 sádrových soch věřících, kteří ve vesnici dříve žili. Kostel pochází ze 14. století a už z dálky je na něm znát, že nejlepší léta má za sebou. Stojí uprostřed hlubokých manětínských lesů a v noci se na obloze krásně třpytí hvězdy.

Putování Lužickými horami

Začněte v Modlivém dole v srdci romantického skalního údolí Pod Slavíčkem. Než tu vzniklo poutní místo se skalní kaplí, měli zde uhlíři své milíře a smolné pece na kolomaz. Doputujete k nejlépe zachovalé zřícenině Lužických hor – k hradu Tolštejnu. Sejdete do Rumburka. V minulém století zde kvetl společenský život natolik, že se mu dostalo přezdívky Malá Paříž. Zajímavá je kaple Svatých schodů v ambitu místní Lorety. Zdejší schody připomínají schodiště Piláta Pontského v Jeruzalémě. Věřící by po nich měli stoupat jen na kolenou.

Desatero v Lukavici

Před více než dvaceti lety vysázeli lukavičtí obyvatelé podél cesty vedoucí do Lukavice u Letohradu oboustrannou javorovou alej. Ale co dál? Křížovou cestu

nechtěli, co tedy Desatero? Zastupitelstvo vše odsouhlasilo a pověřilo starostku obce, aby oslovila uměleckého kováře Františka Bečku z České Třebové. Pro něho to byla nejnáročnější duševní realizace, kterou během života vytvořil. Nechal vytesat jedenáct dvoutunových pískovcových menhirů, z nichž na deseti vyvedl jednotlivá Boží přikázání. Každé přikázání je ztvárněno v kruhu, který značí lidský život. A protože jsou lidé praváci i leváci, jde po obvodu onoho kruhu šipka 5x vpravo a 5x vlevo. Desatero Božích přikázání je univerzální téma, se kterým nemají problém ani lidé nevěřící, protože z něho vychází klasický morální kodex, pravidla slušného chování. Lukavické Desatero je geniální dílo, které má vypovídající hodnotu. Do Lukavice se určitě vypravte!

Dálková pěší trasa do Santiaga de Compostela

Svatojakubská cesta je název historické sítě dvanácti poutních cest, které vedou ke hrobu apoštola Jakuba Staršího v katedrále v Santiagu de Compostela ve španělské Galicii. V roce 1993 byla zapsána do seznamu světového dědictví UNESCO. V České republice má celkem šest úseků měřících dohromady 1378 km. Část oblíbené Svatojakubské cesty vedoucí do španělského poutního místa prochází oblastí Budějovicka od Týna nad Vltavou po Boršov nad Vltavou a téměř po celé trase kopíruje tok řeky Vltavy. Začíná ve Vlašimi a končí na Šumavě na hranicích s Rakouskem v Dolní Hranicích nedaleko přehrady Lipno. Tento úsek Jihočeské trasy měří 213 km. Navazuje na Východočeskou trasu vedoucí z Polska. Dále pokračuje přes Rakousko a Německo a přes celou Evropu až do Španělska. Poutní cesty jsou v terénu dobře značeny symbolem svatojakubské mušle a za projití trasy je odměnou poutní razítko.

Via Appia a UNESCO

Via Appia, 2400 let stará římská silnice, kterou obklopují hroby prvních křesťanů, byla zapsána na seznam světového dědictví UNESCO. Přes 800 kilometrů dlouhá cesta je nejstarší a nejdůležitější ze starořímských silnic a ilustruje „vyspělé technické dovednosti římských stavitelů“ i „dlouhou řadu monumentálních staveb, například lázně, vítězné oblouky, amfiteátry a baziliky, akvadukty, kanály, mosty a veřejné fontány“. Křesťanští poutníci sem míří především kvůli prvokřesťanským Kalixtovým a Sebestiánovým katakombám a bazilikám či kostelu „Domine Quo Vadis“ na místě, kde se podle tradice svatý Petr na útěku z Říma před pronásledováním setkal se zmrtvýchvstalým Ježíšem. Uvnitř se uchovává kopie desky s údajnými otisky Ježíšových nohou.

A teď něco osvěžujícího ...

Nejen my mlsáme zmrzlinu!

Papež Benedikt XVI. stejně jako jeho předchůdce Jan Pavel II. a následník František byli a jsou velkými milovníky zmrzliny i dalších sladkostí. Římský zmrzlinář Giovanni Barchetti, který svůj podnik provozoval od roku 1956, zemřel v 83 letech. Papeži Františkovi dodává zmrzlinu od r. 2018 Sebastian Padrón, který stejně jako papež pochází z Argentiny. Vyrábí a Františkovi

dodává zmrzlinu s příchutí “Dulce di leche organizado“, tj. karamelovou s čokoládovými zrnky. Za tuto službu dostává stejně jako jeho předchůdce od papeže osobní děkovné vzkazy.

Částečně použity materiály z KT, přílohy deníku Právo (Dovolená v Česku) a cestovatelských zápisů paní Libuše Loudové

FARÁŘ PŘESTAL KÁZAT – STAL SE Z NĚHO STROJVEDOUCÍ

Pokud jste se o prázdninách či dovolené toulali Plzeňskem a jezdili přitom vlakem, mohli jste se setkat se strojvedoucím Janem Satke.

Dvacet let působil jako evangelický farář. Pak ale Jan Satke z Přeštic pověsil profesi faráře na hřebík a stal se strojvedoucím.

„Je to taky služba, ale lidé zůstávají v dostatečné vzdálenosti,“ říká s úsměvem devětačtyřicetiletý muž, kterého odmalička fascinovala železnice. Ačkoli měl blízko k technice, vydal se po střední škole studovat teologii. Přišlo mu smysluplné doprovázet lidi a podporovat je. Jeho první štace vedla do Domažlic a následovaly Přeštice.

Tehdy bylo ve sboru pár lidí, ale brzy přicházeli další. Snažil jsem se jim přinést co umím, a moc nepřekážet. Protože evangeličtí faráři nejsou vázáni celibátem, oženil se a založil rodinu.

Povinností však přibývalo. Navázal spolupráci s městem i se zahraničím, Staral se o starou budovu, zařizoval granty. Přeštický sbor začal provozovat denní stacionář pro seniory a osoby s hendikepou, postavil moderní zázemí. Covid také zvládli, hodně pomáhali i během uprchlické krize. Dodnes dvě rodiny z Chersonu a Zakarpatí bydlí na faře.

Loni si však připustil, že mu docházejí síly a řadu věcí dělá jen ze setrvačnosti. Jako první to poznala manželka. Po pár měsících uznal, že má pravdu. Věděl, že musí změnit zaměstnání. Nadřízení mu dali požehnání. Když objevil na internetu nabídku na práci strojvedoucího, nezaváhal. A rodina řekla: „Super, to bereme“. Absolvoval náročný sedmiměsíční kurz. Jako čerstvý strojvedoucí zatím pendluje mezi plzeňským nádražím a depem, aby získal praxi. Velký důraz kladou České dráhy na bezpečnost, takže hned nemůže jezdit samostatně. Ale od prázdnin už vozí cestující z Plzně právě do Přeštic nebo do Klatov, Domažlic nebo Žihle. Má zkoušky jen na motorové mašiny, ale rád by si dodělal i na elektrické lokomotivy a další trasy.

I díky studiu ve Švýcarsku ovládá dobře němčinu. Láká ho proto jezdit v budoucnu i do německého Schwandorfu.

Ke své nové práci přistupuje s respektem. A před každou směnou se modlí. Je to zodpovědné povolání, při kterém nesmí dělat chyby, protože nerozhoduje jen o sobě. Je vděčný, že mohl dostat tuto šanci.

Klára Mrázová, Právo 24.6.2024, volně zpracováno

VÝSTAVA OBRAZŮ JAROSLAVA HEŘMANSKÉHO

Ve čtvrtek 22. 8. navečer se pro vás otevřely dveře Galerie Dvojdomek, kde můžete až do 29. 9. zhlédnout obrazy akademického malíře a grafika Jaroslava Heřmanského. Má totiž výročí, 11. dubna tohoto roku uplynulo 60 let od jeho úmrtí, a proto jsme se rozhodli spolu s organizací SPOKUL HM uspořádat opět po čase výstavu jeho děl. Místní rodák, jehož námětem bylo především rodné město a jeho okolí, se věnoval částečně i figurální malbě a byl členem pěveckého sboru Vlastislav. Jeho manželka Anna Heřmanská, roz. Janatová, byla sestrou Josefa Janaty, dědečka mého manžela Davida Janaty, jsme tedy s malířem spřízněni.

Přijměte naše pozvání do Galerie Dvojdomek. Přijďte se podívat, které obrazy jsme pro vás vybrali tentokrát. A možná bude i některý z nich ke koupi. Vstupné dobrovolné.

za rodinu Janatovu: Alena Janatová

Kdo byl Jaroslav Heřmanský?

Jaroslav Heřmanský se narodil 15. dubna roku 1907 v Heřmanově Městci, kde také prožil celé své mládí. Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze (u profesorů Vratislava Nechleby, Jakuba Obrovského a Vladimíra Silovského). Na studia získával finance z prodeje svých vlastních obrazů. Po ukončení studií prožil celý život ve svém rodném městě a živil se jako malíř z povolání.

Ve své tvorbě spojil Jaroslav Heřmanský veškeré výtvarné techniky: olejomalbu, malbu temperou, perokresbu i grafiku. Hlavním námětem jeho děl bylo především jeho milované rodné město a okolí (v mnoha podobách zachytil například zdejší kostel, zámek či zámecký park), dalšími náměty byly například městské události (pouť na náměstí, maškarní průvod) či figurální malba. Jeho práce mají cenu také z hlediska dokumentárně-topografického, jelikož zachycují mnoho dnes již nenávratně přestavěných či zaniklých městských koutů, uliček, zákoutí či přírodních lokalit, obklopujících město.

Jeho díla byla vystavována v Pardubicích, Čáslavi, Litomyšli i dalších okolních městech. Mnohokrát mohli vidět jeho obrazy a grafiku také obyvatelé a návštěvníci Heřmanova Městce, kde byly výstavy pořádány pravidelně i po jeho smrti.

Dlouhá léta byl také aktivním členem pěveckého sboru Vlastislav a chrámového sboru při kostele sv. Bartoloměje. Zemřel náhle, 11. dubna roku 1964 a je

pohřben na hřbitově v Heřmanově Městci. Zajímavostí je, že se v různých pramenech nacházejí odlišné roky úmrtí malíře (v některých publikacích je uveden nepravdivý rok 1967).

Jaroslav Heřmanský byl malířem a grafikem, který nadevše miloval své rodné město a jeho okolní krajinu. V Heřmanově Městci prožil celý svůj život, pracoval zde a tvořil. Po jeho boku stála a vždy ho plně podporovala jeho manželka, Anna Heřmanská, rozená Janatová.

David Janata

FARNÍ TÁBOR 2024

Letos jsme tábořili opět na tábořišti u Vyžic. Myslím, že jsme si to všichni užili, včetně mladších dětí, které ještě nechodí do školy. Těch s námi letos jelo skoro tolik, jako nás starších.

Zažili jsme mnoho dobrodružných i zábavných her, noční výsadek, celotáborovou soutěž v kradení vlajky i velmi očekávaný noční přepad, kdy nám tři tajemní muži ukradli naši vlajku. Jak se později ukázalo, byli mezi nimi i velmi vlivní lidé. Naštěstí jsme však vlajku získali zpět.

Také jsme hráli naši z loňska oblíbenou hru v přelévání vody nad hlavou, která nám zajistila i tolik potřebnou hygienu. Došlo i na hazard, Riskuj!, Městečko Palermo, flašku a jiné napínavé hry.

Při nočních hlídkách jsme prověřovali svou odvahu, stejně jako při mytí nádobí trpělivost a ochotu.

Poslední večer jsme zahráli pro vedoucí scénku a zpívali kolem táboráku, krásné byly ale i večerní modlitby a zpívání večerky.

Velké díky patří našim vedoucím, kteří pro nás tábor připravili a vydrželi až do konce.

Myslím, že letos se nám i více než dřív dařilo být k sobě milí a ohleduplní i k mladším, díky čemuž byl tábor skutečně krásným dobrodružstvím.

Anežka.

VÝLET SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

Naše skupina mladých se chystá 29. – 31. 8. na výlet na DCŽM Vesmír v Deštném v Orlických horách. V té době tam bude probíhat sportovní týden. Zapojíme se do aktivit všeho druhu a prožijeme společné chvíle. Doufáme, že se vrátíme zpět naplnění pohodou a novými zážitky a bude to pro nás zkušenost, kterou si budeme chtít zopakovat.

Michaela Výborná

ADOPCE NA DÁLKU

Pro většinu českých dětí jsou prázdniny časem odpočinku a zábavy. Tráví je u prarodičů, na letních táborech, jezdí na výlety, chodí na koupaliště a užívají si volný čas bez školních povinností. Mnoho dětí také cestuje do zahraničí a poznává nové kultury.

I když děti z programu Adopce na dálku v Bělorusku takové možnosti nemají, i ony si užívají prázdninové aktivity. Mnohem častěji k nim patří manuální práce a pomoc doma i v komunitě. Jednou z běžných povinností je sběr dříví na zimu.

Skupinka „adoptovaných dětí“ v Lyntupech se během prázdnin zapojila do přípravy dříví na zimu pro farnost u kostela sv. Ondřeje. S chutí a elánem se pustily do práce. Čas s kamarády si náramně užily stejně jako pocit, že pomohly místu, které pro ně tolik znamená.

Farnost sv. Ondřeje je pro děti ze sociálně slabých rodin druhým domovem. Po celý rok jim nabízí stravování, pomoc s přípravou do školy, podnětné zájmové aktivity i duchovní vedení. Farnost tak naplňuje poslání nízkoprahového denního centra.

Otevřeno je tu pět dní v týdnu po dobu tří hodin. Děti sem přicházejí každý den po škole, s pomocí dobrovolníků píší domácí úkoly a učí se. Navíc se mohou zapojit do zájmových kroužků. Mezi oblíbené patří tvoření, šití, vaření, ale i hraní deskových her, kulečnicku a stolního hokeje.

Pro ty, které přicházejí ze školy hladové, je zajištěno stravování. Dobrovolníci připravují obložené chleby, palačinky a další dobroty. Farnost sv. Ondřeje je pro mnoho dětí důležitým místem, kde nacházejí zázemí, podporu a přátelství. Budují vztah ke své komunitě a učí se hodnotám, jako je zodpovědnost a pomoc druhým. To vše nejen během školního roku, ale i o prázdninách (zdroj: Bulletin ACHA Praha).

Z Běloruska pochází také námi adoptovaná Sofie, kterou jsme i pro letošní rok podpořili úhradou školného, stejně jako Musokeho z Ugandy. Celkově jsme na účet Adopce na dálku zaslali v květnu 2024 částku 13.900 Kč. Za což všem přispěvatelům velmi děkuji a těším se na další přízeň.

Helena Polanská

Síla života je větší než těžké okolnosti, když na něj člověk není sám.

Příspěvek na náklady tisku 10 Kč. Omlouváme se, ale od r. 1990 měníme cenu teprve potřetí.